

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1014201319
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1014201319.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu : I. L.D. B., R. XX, Q., proti sťažovateľovi (pôvodne žalovaný) : Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie - útvar inšpekcie ochrany prírody a krajiny, Jeséniová 17/D, Bratislava, zastúpený: doc. JUDr. Ľubomír Fogaš, CSc., advokát, so sídlom Kýčerského 5, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3397000814/4284-16852/25/Dob zo dňa 06.06.2014, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/169/2014-56 zo dňa 26.04.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/169/2014-56 zo dňa 26.04.2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/169/2014-56 zo dňa 26.04.2017 podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S. s. p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného - Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie - útvar inšpekcie ochrany prírody a krajiny č. 3397000814/4284-16852/25/Dob zo dňa 06.06.2014 ako aj rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Bratislava č. 3397103113/673-8593/2014/Lab zo dňa 18.03.2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov konania.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Slovenskou inšpekciou

životného prostredia - Inšpektorátu životného prostredia Bratislava, odboru inšpekcie ochrany prírody a krajiny č. 3397103113/673-8593/2014/Lab zo dňa 18.03.2014, ktorým bol žalobca podľa § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 543/2002 Z. z.“) a podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uznávaný vinným, že dňa 06.12.2013 neposkytol súčinnosť pri výkone štátneho dozoru tým, že po riadnom oznámení štátneho dozoru vo veci dodržiavania ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. v súvislosti s výrubom drevín na parc. č. 18179/1, 18343/3 a 18343/4, k. ú. F., ktoré má žalobca vo vlastníctve resp. spoluvlastníctve, bez oznámenia opustil pred ukončením štátneho dozoru miesto jeho výkonu, čím znemožnil pracovníkom vykonávajúcim štátny dozor vykonávať potrebné zisťovania. Z rozhodnutí správnych orgánov podľa krajského súdu vyplýva, že právny zástupca žalobcu uviedol do zápisnice z ústneho pojednávania, že žalobca svoje konanie ľutuje, pričom si neuvedomil, že sa môže dopustiť priestupku. Odišiel pilčíkom dávať pokyny, z lokality neodišiel, oznámil na seba mobilný telefonický kontakt. Na mieste kontroly mal zaparkované auto a predpokladal, že ak by jeho prítomnosť bola potrebná, bude zavolaný na mobilný telefón. Správne orgány považovali za závažnú skutočnosť, že žalobca počas výkonu štátneho dozoru, ktorého začiatok bol riadne oznámený pracovníkmi orgánu ochrany prírody vykonávajúcimi štátny dozor, bez oznámenia opustil pred ukončením štátneho dozoru miesto jeho výkonu, hoci bol upozornený na to, že výrub je vykonávaný v rozpore s ustanoveniami zákona a že inšpekcia má preto v úmysle tento výrub zastaviť. Nakoľko však nariadenia zachovania pôvodného stavu do zdokumentovania stavu v čase výkonu štátneho dozoru muselo byť udelené písomne (podľa znenia zákona č. 543/2002 Z. z. účinného do 31.12.2013), pracovníci inšpekcie predmetné nariadenie začali písať do priebežného protokolu z kontroly, ktorý chceli dať podpísať spolu s kontrolnými zisteniami žalobcovi ako kontrolovanej osobe. Keď žalobca zistil, že inšpekcia spisuje toto nariadenie, z miesta kontroly sa bez oznámenia vzdialil, čím znemožnil pracovníkom inšpekcie pozastaviť výrub, a teda zabrániť ďalšiemu pokračovaniu nelegálneho výrubu.

3. Ďalej správny súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu, a z dôkazov, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu i žalovaného, jednoznačne vyplynulo, že opis skutku vyplývajúci z vykonaných dôkazov je totožný so skutkom, ako bol popísaný v napadnutých rozhodnutiach a súd nemá žiadny relevantný dôvod spochybňovať skutkové ani právne závery správnych orgánov. V administratívnom konaní mal správny orgán za preukázané, že žalobca nemal zabezpečenú trvalú obsluhu EPS v januári 2013 a nevykonával denné kontroly počas víkendov a sviatkov v mesiaci január 2013. Uvedené zistenia žalobca ani nenamietal.

4. Krajský súd poukázal na to, že pri výkone štátneho dozoru je každý povinný zamestnancovi orgánu ochrany prírody vykonávajúcemu štátny dozor, poskytnúť potrebnú súčinnosť, ktorá spočíva z ustanovenia § 71 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. V kontexte so súdenou vecou ide predovšetkým o povinnosť umožniť vstupovanie na pozemky, preukázať svoju totožnosť, strpieť výkon štátneho dozoru, poskytnúť súčinnosť a vytvoriť primerané podmienky na výkon štátneho dozoru, podať vysvetlenie o skutočnostiach dôležitých na výkon štátneho dozoru, predložiť požadované doklady a iné písomnosti, umožniť odobrať prvopisy dokladov a iných písomností a vzoriek, umožniť používanie technických prostriedkov na zhotovenie fotodokumentácie, video dokumentácie a zvukových záznamov alebo sa zdržať činnosti, ktorá bola orgánom ochrany prírody obmedzená alebo zakázaná. Správny súd uviedol, že po preskúmaní administratívneho spisu nemôže súhlasiť s právnym záverom žalovaného resp. prvostupňového správneho orgánu, že sa žalobca dopustil priestupku podľa § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z.. Z vyššie uvedených vymenovaných povinností žalobca neporušil ani jednu, a skutočnosť, ktorú mu správnym orgánom vytýka v zmysle dikcie ustanovenia § 71 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. nemožno považovať za neposkytnutie súčinnosti. Zamestnanci správneho orgánu, ktorí vykonávali štátny dozor nemali zo strany žalobcu vytvorené prekážky, ktoré by im konaním žalobcu zabránili alebo podstatne sťažili štátny dozor vykonať. Žalobca sa nachádzal na mieste výkonu štátneho dozoru. I keď sa od pracovníčok správneho orgánu vzdialil, zotrval v neďalekej blízkosti a na predmetných kontrolovaných pozemkoch. Taktiež pre prípad potreby bol pri pracovníčkach správneho orgánu prítomný jeho právny zástupca a žalobca poskytol na seba telefonický kontakt, teda mohol byť prípadne privolaný. Pokiaľ správny orgán prijal argument, že právny zástupca žalobcu nemá oprávnenie prebrať zásielky od správneho orgánu adresované žalobcovi, správny súd poukázal na ustanovenie § 71

ods. 17 zák. č. 543/2002 Z. z., podľa ktorého sa na doručovanie písomností pri výkone štátneho dozoru použijú všeobecné predpisy o správnom konaní. V súlade so správnym poriadkom, je možné doručiť písomnosť určenú účastníkovi buď priamo účastníkovi správneho konania alebo jeho zástupcovi. Ak adresát bezdôvodne odoprel písomnosť prijať, je doručená dňom, keď sa jej prijatie odoprelo. Z tohto dôvodu sa krajský súd nemohol stotožniť s tvrdením žalovaného, že konaním žalobcu bolo znemožnené správne orgánu na mieste výkonu štátneho dozoru zakázať výkon činnosti do objasnenia veci. K tomu ešte krajský súd dodal, že z vyjadrenia žalobcu v konaní tiež vyplýva, že výrub stromov na predmetnom pozemku, ktorý mal správny orgán v úmysle v zmysle § 71 ods. 2 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z. z. zastaviť, bol v čase rozhodnom pre posúdenie konania žalobcu už takmer vykonaný, čo zreteľne správny orgán v administratívnom konaní nezohľadnil, pričom napriek tomu paradoxne tvrdil, že žalobca vedome konal s úmyslom zabrániť orgánu ochrany prírody zastaviť výrub.

5. Podľa názoru správneho súdu na konanie žalobcu mohol správny orgán prípadne aplikovať aj ustanovenie § 71 ods. 15 zákona č. 543/2002 Z. z.. Z rozhodnutia nevyplýva, že by sa žalovaný zaoberal touto možnosťou, i keď sa to v jeho rozhodnutí naznačuje, keď správny orgán uvádza, že konanie žalobcu obvineného z priestupku bolo vedomé, pričom stupeň spoločenskej nebezpečnosti marenia výkonu štátneho dozoru bol značne vysoký. Krajský súd sa s takýmto hodnotením konania žalobcu v posudzovanej veci nestotožnil.

6. Napokon správny súd konštatoval, že žalovaný ako odvolací správny orgán v zhode so správnym orgánom prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na právnom závere, že žalobca v rozhodnutiach správnych orgánov opisovaným spôsobom neposkytnutím potrebnej súčinnosti dopustil sa priestupku podľa § 92 ods. 1 písm. z/ zákona č. 543/2002 Z. z.. Nesprávne právne posúdenie veci v danom prípade konkrétne spočíva aj v tom, že žalovaný na zistený skutkový stav síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval. Preto krajský súd rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/ S. s. p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

II.

Kasačná sťažnosť

7. Riadne a včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaný domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby konanie zastavil. Tiež žiadal, aby mu bola priznaná náhrada trov kasačného konania.

8. Žalovaný kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S. s. p.. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je podľa sťažovateľa jasné, vo väzbe na ktoré z citovaných ustanovení zákona malo dôjsť k porušeniu práva a v čom spočívalo podľa právneho posúdenia súdu ukrátenie žalobcu správnym orgánom v namietaných rozhodnutiach. Uviedol, že žalobca dňa 06.12.2013 opustil bez oznámenia miesto výkonu štátneho dozoru, čím znemožnil vykonávať potrebné zisťovania a zmaril štátny dozor ako taký. Je irelevantné či výrub stromov bol ukončený alebo nie, nakoľko konanie bolo vedené vo veci priestupku neposkytnutia súčinnosti. Súd teda vec nesprávne právne posúdil. Záver, že výrub bol ukončený bolo skonštatované súdom len na základe tvrdenia žalobcu, ktoré nie je podložené dôkazmi. Bolo preukázané, že výrub pokračoval aj na druhý deň 7.12.2013. Podľa sťažovateľa dokončiť výrub bol zrejme dôvod prečo žalobca neposkytol súčinnosť pri výkone dozoru a odišiel. Ak by to neurobil, bolo by v ten deň doručené rozhodnutie na základe ktorého by výrub nemohol beztretno pokračovať. Súd totiž v odôvodnení napadnutého rozhodnutia pri citovaní ustanovenia správneho poriadku o doručovaní neuviedol ďalšiu podmienku a to, že doručovateľ musí adresáta upozorniť, čo v danom prípade nebolo možné, keďže žalobca svojvoľne odišiel z miesta výkonu štátneho dozoru. V uvedenom konaní žalobcu spočíva podstata priestupku, nakoľko znemožnil vykonať pokus o doručenie písomnosti so všetkými zákonnými náležitosťami.

9. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 71 ods. 4 zákona č.

543/2002, nakoľko tým, že nebol prítomný, nestrpel výkon štátneho dozoru a neposkytol súčinnosť, čo je nezlučiteľné s uvedeným ustanovením, že vytvoril primerané podmienky na výkon štátneho dozoru, a teda porušil povinnosti podľa § 71 ods. 4 písm. c/ a d/ a teda sa dopustil priestupku podľa § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002. Žalovaný upozornil, že žalobca až v odvolaní zo dňa 02.04.2014, teda až po uložení sankcie prvostupňovým orgánom, účelovo spochybňoval svoje konanie s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za skutok, ktorý dovtedy nespochybňoval, o čom svedčí aj zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 23.1.2014, do ktorej sa vyjadril v tom zmysle, že svoje konanie ľutuje a neuvedomil si, že sa môže dopustiť priestupku.

10. Sťažovateľ v odôvodnení kasačnej sťažnosti ďalej uviedol, že vo svojom rozhodnutí vysvetlil aj dôvod, prečo neaplikoval na prejednávany prípad ustanovenie § 71 ods. 15 zákona č. 543/2002 Z. z.. Žalovaný ako odvolací orgán v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu konštatoval, že priestupkové konanie, ktoré bolo vedené proti obvinenému z priestupku a pokuta, ktorá bola uložená podľa § 92 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z., bola uložená na základe platného a účinného zákona a v súlade so zákonom. Opačný právny názor nemá oporu tak ako v zákone, ako aj v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Výška sankcie nevybočila z hraníc sadzieb určených zákonom a výška pokuty bola riadne prvostupňovým orgánom zdôvodnená. Žalovaný zhodnotil konanie žalobcu za závažné marenie výkonu štátneho dozoru, a preto sa rozhodol uložiť sankciu podľa § 92 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z. z..

11. Pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že nesprávne právne posúdenie v danom prípade spočíva v tom, že žalovaný na zistený skutkový stav síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, takýto záver súdu nepovažuje sťažovateľ za právne udržateľný. Naopak, zo strany správneho súdu bola nesprávne interpretovaná právna norma, nakoľko žalovaný vo vyjadrení k žalobe rovnako ako v kasačnej sťažnosti podrobne odôvodnil uloženie sankcie podľa § 71 týkajúcej sa výkonu štátneho dozoru.

III.

Konanie pred kasačným súdom

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1, 2 písm. a/ S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1 S. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

13. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 S. s. p. v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa ustanovenia § 195 písm. d/ a písm. e/ S. s. p. správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania, ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

15. Podľa ustanovenia § 453 ods. 2 S. s. p. kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

16. Predmetom konania pred správnym súdom bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 3397000814/4284-16852/25/Dob zo dňa 06.06.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie vydané Slovenskou inšpekciou životného prostredia - Inšpektorátu životného prostredia Bratislava, odboru inšpekcie ochrany prírody a krajiny č. 3397103113/673-8593/2014/Lab zo dňa 18.03.2014, ktorým bol žalobca podľa § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z. a podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uznaný vinným, že dňa 06.12.2013, neposkytol súčinnosť pri výkone štátneho dozoru tým, že po riadnom oznámení štátneho dozoru vo veci dodržiavania ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. v súvislosti s výrubom drevín na parc. č. 18179/1, 18343/3 a 18343/4, k. ú. F., ktoré má žalobca vo vlastníctve resp. spoluvlastníctve, bez oznámenia opustil pred ukončením štátneho dozoru miesto jeho výkonu, čím znemožnil pracovníkom vykonávajúcim štátny dozor vykonávať potrebné zisťovania.

17. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

18. Podľa § 71 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. pri výkone štátneho dozoru je každý povinný zamestnancovi orgánu ochrany prírody vykonávajúcemu štátny dozor

a) umožniť vstupovanie na pozemky alebo do stavieb, alebo zariadení používaných na podnikanie alebo inú hospodársku činnosť, ak sa na to nevyžaduje povolenie podľa osobitných predpisov,

b) preukázať svoju totožnosť,

c) strpieť výkon štátneho dozoru, poskytnúť súčinnosť a vytvoriť primerané podmienky na výkon štátneho dozoru,

d) podať vysvetlenie o skutočnostiach dôležitých na výkon štátneho dozoru; vysvetlenie môže odoprieť ten, kto by ním spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe,

e) dostaviť sa na predvolanie za účelom podania vysvetlenia alebo predloženia požadovaných dokladov,

f) predložiť požadované doklady a iné písomnosti,

g) umožniť odobrať prvopisy dokladov a iných písomností a vzoriek,

h) poskytnúť súčinnosť pri identifikácii chránených živočíchov a chránených rastlín a manipulovať s nimi,

i) umožniť používanie technických prostriedkov na zhotovenie fotodokumentácie, video dokumentácie a zvukových záznamov,

j) zdržať sa činnosti, ktorá bola orgánom ochrany prírody obmedzená alebo zakázaná podľa odseku 2 písm. l).

19. Podľa § 71 ods. 15 zák. č. 543/2002 Z. z. orgán ochrany prírody môže uložiť poriadkovú pokutu od 30 eur do 1 500 eur za marenie alebo sťaženie výkonu štátneho dozoru alebo nesplnenie povinnosti podľa odseku 4; orgán ochrany prírody môže uložiť poriadkovú pokutu osobe, ktorá sa nedostaví na predvolanie bez náležitého ospravedlnenia alebo odoprie podať vysvetlenie alebo nepredloží potrebné doklady. Poriadkovú pokutu je možné uložiť aj opakovane. Výnos poriadkovej pokuty je príjmom Environmentálneho fondu.

20. Podľa § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z. priestupku sa dopustí ten, kto neposkytne súčinnosť pri výkone štátneho dozoru.

21. Podľa § 92 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z. z. za priestupok podľa odseku 1 písm. zd) až zu) možno uložiť pokutu do 9 958,17 eura a prepadnutie veci.

22. Na úvod kasačný súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

23. Kasačný súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 741/06 podľa ktorého „odôvodnení rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

24. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu o tom, že konanie žalobcu obvineného z priestupku bolo vedomé, a že stupeň spoločenskej nebezpečnosti marenia výkonu štátneho dozoru bol značne vysoký. V odôvodnení rozsudku však absentuje samotné zdôvodnenie konštatovania o nestotožnení sa s touto argumentáciou žalovaného, ako aj zdôvodnenie právneho záveru správneho súdu o tom, že správny orgán mohol na konanie žalobcu prípadne aplikovať aj ustanovenie § 71 ods. 15 zákona č. 543/2002 Z. z.. Krajský súd pritom ale nekonštatoval, že podľa jeho názoru toto ustanovenie v prejednávanej veci aplikované malo byť, resp. že aplikácia ustanovení § 71 ods. 4 a § 92 ods. 1 písm. zr/ zákona č. 543/2002 Z. z. bola nesprávna. Napriek tomu krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu s konštatovaním, že vec bola týmito orgánmi nesprávne právne posúdená. Nesprávne právne posúdenie veci v danom prípade podľa krajského súdu „spočíva aj v tom, že žalovaný na zistený skutkový stav síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval“. V čom však správny súd videl nesprávnu interpretáciu zákona žalovaným v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol.

25. Odôvodnenie kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku neobsahuje v relevantnej časti - čo do posúdenia naplnenia skutkovej podstaty priestupku, dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Z takéhoto odôvodnenia, ktoré má charakter konštatovania, nie je zrejmé, aká právna úvaha správny súd k následnému rozhodnutiu viedla. Rozhodnutie správneho súdu je v napadnutom rozsahu nepreskúmateľné, čím bolo účastníkovi konania znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. S ohľadom na uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov konania pripravil o posúdenie veci nižšou súdnou inštanciou.

27. Z uvedených dôvodov kasačný súd kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok správneho súdu

postupom podľa § 462 ods. 1 S. s. p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

28. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu postupovať pri preskúšaní rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy vo vyššie naznačenom smere (§ 469 S. s. p.). Jeho úlohou bude v ďalšom konaní, vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu so všetkými podstatnými námietkami, ktoré uplatnil žalobca v správnej žalobe, ktorá smeruje proti rozhodnutiu žalovaného orgánu verejnej správy ako aj argumentmi v obrane žalovaného orgánu verejnej správy proti žalobe, pričom bude musieť vyjadriť svoj jasný právny názor na otázku ohľadom aplikácie ustanovení § 71 ods. 4, § 71 ods. 15, § 92 ods. 1 písm. zr/ a § 92 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z. z. na spáchaný priestupok.

29. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (§ 467 ods. 3 S. s. p.).

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.